

Ben Bir Kadınım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Aralık 2017

Sirenler çalıyor belirsizliğin düştüğü gözden sonra da belirteç bildiğim hangi imse sığındığım.

Sözcükler de yanık belki de kalben sevip ruhen çöktüğüm sonra da darp edildiğime dair tek kanıt sunamazken.

Bir kadınım ben: sakil bir kadın. Çocuklarımdan yana derdim yok zira çoklu bir aşk bizimki.

Hayatın ikram ettiği, ben ise sütliman yüreğin küpeştesinde avlanırken.

Kocasız geçen ömre nispet edenlere attığım çalım yine kocamla övündüğüm nispeten yanlış bir çizelge.

Sözüm ona çoğulum öyle ya; benden çıkıp da yola bize ermişliğin rehaveti çöreklenirken içime.

İçimde balyalarca acı var, deme hakkım da yok ne de olsa kadınım.

Hürriyetim kısıtlansa da içsel bir döküm onca zaafım.

Bir erdemle çıkıp yola bir eren nispetinde yaşamla ölüm arasında gidip geldiğim.

Çınarımı kaybedeli çok oldu zaten o gün başladım çökmeye.

Dizlerime çöktüm önce.

Annem bağırdı:

“Yuvanı bil.”

Sonra da içime çöken balıklarla yüzme telaşına girdim.

Rugandı ayakkabıları iblisin. Görücüye çıkmış bir garip ev kıızıydım ve rugan çizmelerini ilk kez gördüm aklım çıkarken.

Sözcükler yumurtlayan tavuk misali kuluçkadaydım. Orta üçüncü sınıfta iken anam almıştı beni okuldan.

Kap-kaç yaptım okul sıramdaki kitapları evin ambarına saklarken. En çok da Türkçe kitabımı seviyordum.

Gül yüzlü öğretmenim nasıl da umutluydu benden hele ki ilk şiirimi çöpe yırtıp attığım günün ertesi bir şiir kitabıyla çıka geldi ben okul bahçesinde kaçmış çorabımı saklamaya çalışırken.

Gülümsedi usulca ve tuttu elimden:

“Gel” dedi.

Geldim, dememe fırsat kalmadan anam girdi okul bahçesine.

“Öğretmen Hanım, kızımı almaya geldim.” dedi demesine de izin vermedi öğretmenim.

Ne de olsa sınavımız vardı o gün ve ben kompozisyon sınavına nasıl da hazırlanmışım yorgan altında sabahlara kadar okuduğum o yırtık romanlarla.

Allah’tan annem durumu fark etmemişti de sonuna kadar okumuştum ve okuldan eve geldiğimde tüm kitapların yırtık sayfaları ile karşılaşmışım hiç beklemezken yakalanacağımı.

Az ağlamamıştım hani.

“Kız” demişti anam.

“Bihter mi olacaksın başıma? Seni şıfıntı.” demişti de ve gerisini de getirmişti.

“Asla gitmiyorsun okula bu günden itibaren. Baban olsaydı da demiyorum zira odur bunlara sebep.”

Ah, anam. Televizyon olmasaydı sen nereden bilecektin Bihter’i?

Ah, anam. On beşinde babama varmıştın da başın göğre mi ermişti?

İşte bu cümlelerle başlayacaktım ilk romanıma. Sonra da verip veriştiirecektim herkese ve köyün ilk yazar kadını unvanını alacaktım.

Hak getire... dedim de gelmedi arkası.

Sırtkan mizacı ile efsunlanmış yüreğime sular serpen Ayten Ablam. Hep abla dediğim kadın nasıl da girmişti aklıma ananın.

Ben bir kadındım işin aslı: küçük bir kadın. Öncesinde çocuktum ama asla genç bir kız olmadan kadınlığa

erdim sanki dünyanın da başı göğe erdi.

Huyum kurusun. Her erkeği babam bildim. Her arkadaşımı da beşik kertmem Hüseyin bildim de başıma gelmeyen kalmadı.

Küçük notalarla şarkılar söylemeye hevesliydim. Küçük aklımla dünyanın en ünlü kadın yazarı olacaktım. Ne yani, hep erkeklerden mi çıkar iyi yazar?

Bünyem kaldırdığı kadarıyla görücülerle içli dışlı oldum.

Kahve tükendi anamın hırsı tükenmedi. Ne olmuştu da gözlerini kan bürümüşü?

“Sonra, kızım?”

“Öncemde bir ayrıntı gizli yalnız.”

“Hele anlat sen.”

Ortaokul diplomamı alamayacaktım bu gidişle. Sonra akıl verdi gül yüzlü öğretmenim Gülgün Hanım.

“Sen sadece yaz, kızım. Yaz ve ben de tüm yazdıklarını yayınevi sahibi Müjdat Hocama postalayayım.”

İyi de ne yazacaktım ki bu delişmen ruhumda fırtınalar koparken ve anam göz açtırmazken?

Arada sırada gidip de gelmiyordu anam hele ki geceleri.

İki ablam çoktan çoluk çocuğa karışmış ve İstanbul'a göç etmişlerdi. Ailenin en güzel ve en küçük kız çocuğu bendim. Bu yüzden hep uzak bellemişti ablamlar beni belki de bendim onları uzak belleyen hele ki nefesleri içki kokan eniştelirim... nereden bilecektim ki nefeslerinin içki koktuğunu ve bu denli güçlü kuvvetli olduklarını?

Sadece bir geceliğine yatıya kaldı büyük ablamla büyük eniştem. O da hisseli tarladan alacakları para için. Meblağ ne olursa olsun hele ki bu denli aç gözlü iken...

Demem o ki...

“Deme istersen. Ben anladım. Ya sonra?”

Anan yine iki gecedir evde durmuyordu. Hava kararır kararmaz tası tarağı toplayıp çıkıyordu. Sözüm ona

İhlâs Amcamın karısı hasta idi. O da; kadın haliyle iş yapamıyor bari gidip iki tas yemek yapıp da geleyim, deyip gidiyordu ve gelmemecisine anlamıyordu bile benim adıma sadece arada eve geldiğinde bir araba dolusu dayak atıyordu.

“Seni, sinsi. Bak adın çıktı evde kaldı diye.”

Öyle ya ben, kadındım. Olmaması gereken yerde ve olmaması gereken bir zamanda dünyaya gelmiş bir kadın. İyi de ben henüz çocuktum hala bez bebeklerini giydiren hala Çomar ile koşturup oynayan ve hala erkekleri babam gibi bellediğim.

Ve bir gün anam evde yok iken yine bir akşam vakti İhlâs Amca geldi çat kapı.

Aslında üvey amcamdır İhlâs Amca. Ana bir baba ayrı.

Sevinmiştim. Demek ki karısı iyileşmiş o da beni almaya gelmişti ya da anam hepten dönecekti eve.

“Nasılsın kız?” deyip ve yanağımdan kocaman bir makas alıp girdi içeri.

Üvey kardeşiydi madem babamın o da baba yarımды.

“Yengem nasıl oldu İhlâs Amca? Epeyce hastaymış da...”

Lafı ağızıma tıktı.

“Bırak şimdi yengeni, ananı. Seni almaya geldim.”

Sevinmiştim. Ama sevincim kursağımda kalacaktı az sonra.

“Hadi, git de iyice bir süslen. Ananın çalıştığı yere götüreceğim seni.”

İyi de anam çalışmıyordu ki. Kocaman açtım gözlerimi. Sahi anam neredeydi?

“Neredeymiş diye sormayacağım ama sen yine de anlat kızım.”

Artık analı kızlı çalışıyorduk daha doğrusu o çalışıp beni yetiştiriyordu.

Bir yandan da yazıp öğretmenime veriyordum gizlice.

“Yarışma ne oldu peki?”

İşte o yarışma benim kurtuluşum olacaktı ya da ben öyle sanıyordum.

“Kaç doğumlusun?”Hım, gerçi burada on dokuz yaşında olduğun yazıyor ama.”

“Yalan hâkim amca. Üç yaş büyüttüler beni o pavyonda çalıştırmak adına. Aslında on altıyım.”

“On altısın ve bu güne kadar...”

“Demeyin ne olur çok utanıyorum.”

“Peki, polis baskınından sonra hemen mi yerleştirdiler seni kuruma?”

“Karnım çok büyümüşdü bu yüzden bebeğimi kucağıma alıp yine çocuğumu da başka bir yurda verip...”

“Anladım kızım. Ya, şimdi?”

“Artık anasızım hâkim amca. Evladım da bensiz.”

“Hiç mi acımadın annene?”

“Anam İhlâs Amcanın imam nikâhlı eşiydi ve ben de onun kuması. Siz olsanız acır mıydınız?”

“Ya, çocuğun babası?”

“Bilsem...”

“Pişman mısın peki? Şimdi kararımı açıklayacağım lakin...”

“Pişmanım ama kendimi öldürmediğim için pişmanım. Ve evet, pişmanım çünkü kendime sahip çıkamadım.”

“Mümkün müydü sence?”

“Ne de olsa kadını ben. Küçük de olsam bir kadını.”

“Son olarak söyleyeceğin bir şey var mı peki?”

“Devlet bebeğime iyi baksın ve...”

“Ya yarışma ödülün ne? Bari iyi bir sonuç olmuş olsun senin için.”

“Yayın evi benden bir roman yazmamı istiyor aslında ben yazıp yazmayacağımı bilmiyorum ama...”

“Bol bol vaktin olacak, desem.”

“Bir ömür mü içeride kalacağım peki?”

“Sence dışarı emniyetli mi ki de içeride ne kadar kalacağını soruyorsun?”

“Benim bebeğim...”

“Devam et.”

“Ona kadın olma hakkı tanımasın hiç kimse ve hep çocuk kalsın, yalvarıyorum.”

“Zamanı gelince elbette o da büyüüp kadın kimliğine sahip çıkacak yeter ki...”

“Yeter ki bana benzemesin diyecektiniz, değil mi hâkim amca?”

“Ben demedim. Sen dedin bile. Yaz, kızım.”